

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theologia Moralis

Antehac ex probatis Auctoribus breviter concinnata

Busenbaum, Hermann

Coloniæ Agrippinæ, 1714

Q. 14. Quid dicendum sit de sponsalibus, quæ ineuntur insciis vel invitis parentibus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42682

ducere Titiam, sed oppositum videtur probabilius, quia secundum dicta n. 89. creditur non est, vel ipsum petiturum vel ipsam consensuram fuisse in copulam, nisi sub promissione saltem tacita contrahendi Matrimonii.

99. §. 3. Promissio incerta, uti si quis spondeat accipere unam e tribus filiabus Titii, etiam non sunt proprie sponsalia, obligat tamen talis promissio, & tenetur unam accipere, quæ ei placuerit, Bonac. Avers. supra, Gob. n. 136. Similiter pater jurarit Titio se daturum unam e tribus filiabus suis, potest assignare, quam volet, & Titius unam respuat, non tenetur dare aliam, reliquæ moriantur, antequam designaret unam tenetur dare superstitem. Quod si Titius habet copulam cum una, pater nullam tenebitur dare; non illam, cum qua habuit copulam, quæ ad nullam determinatè tenebatur; nec aliam propter impedimentum affinitatis, quod contraxit, Sanch. supra, Bonac. de spons. q. 1. p. 3.

100. Q. 14. Quid dicendum sit de sponsalibus, quæ fiunt in invitis vel in absentibus. R. §. 1. Multi sunt in utroque Jure, quæ videntur statuere, non tantum Matrimonium, sed etiam sponsalia fiant consensibus & consentientibus parentibus, sed dicendum est cum Krimer à n. 132. & communiter, non esse debitum necessitatis ad eam personam, quam proponunt parentes, sed ad summius debitum honestatis & decentiæ, at tamen teneri consulere parentes, uti pluribus dicam n. 569.

101. §. 2. Si parentes contradicant sponsalibus in invitis, putat Menochius promittentem hoc ipso non obligari, sed alii cum Gob. tr. 10. n. 33. melius dicunt obligari, nisi secutura essent, graviter inco-

incommoda, quia sponsalia fuerunt absoluta, neque hæc præcisè est iusta causa dissolvendi, secundùm dicenda postea.

§. 3. Quamvis parentes minarentur exhæredationem, tamen si impregnavit sponsam factâ sponfione vel spe Matrimonii, tenetur ducere; & quamvis leges quorundam locorum permittant tales contrahentes exhæredari, hæc tamen sunt correctæ à Jure, non tantùm Canonico, sed etiam civili, uti dicitur n. 571. Quòd si timeretur perpetua offensa parentum, *Sanch.* aliique apud *Gob.* n. 335. putant talem sponsum non teneri ducere, sed de hoc dicam n. 169. An autem pater possit filix contra voluntatem suam nubenti negare dotem, dicitur n. 572.

Q. 15. Ad quid teneatur, qui juravit se ducturum Titiam, & nullam aliam. R. Tenetur ducere Titiam: Si autem Titia renuat, potest ducere aliam, quia juramentum erat factum in gratiam Titix, quæ jus remittit: & quod dixerit, nullam aliam, intelligebat præ Titia, seu prætermisâ Titia, si ipsa vellet, *Gob. tr.* 10. n. 134.

Q. 16. An sponsalia ex metu injustè incusso contra-acta sint valida, vel saltem obligent ex religione, si accedat juramentum. R. Operæ pretium est scire, an valida sint, nam, si valida sint, inducunt impedimentum publicæ honestatis. Quis autem metus dicatur levis aut gravis, & quotuplex sit, dixi l. 3. p. 2. à n. 630. quibus suppositis,

§. 1. Levis metus injustè incussus non invalidat sponsalia, uti colligetur ex dicendis n. 649. Attamen talia sponsalia manent infirma in foro conscientix, & propriâ autoritate metum passi sunt irritabilia, uti dixi l. 3. p. 2. n. 642. ac præter ibi citatos, docent *Bonac. Becan.* nec improbat *Avers.*